

De enkelte Mindretal maa derfor hen- vise til Underændringsforslagene og Motive- ringen af samme og forbeholde sig i øvrigt at udvikle, hvilken Vægt de tillægge de frem- satte Ændringer.

Til § 1.

er den væsentligste Ændring Nedsættelse af den gældende Tidsfrist for skattepligtigt Ophold, hvorom man henviser til tidligere Forhandlinger.

Til § 2.

Foruden hvad der ovenfor er udviklet med Hensyn til Tilvebringelse af Skatte- vedtægter, skulle Forslagsstillerne yderligere bemærke, at det vil bero paa, hvad Skatte- vedtægten derom bestemmer, om man vil benytte den i den ny Vigningsrubrik opførte Indtægtsansættelse som Grundlag for den almindelige Skatteligning, eller om man vil foretrække et andet Grundlag, der mere holder sig til Formuen eller en Gennem- snitsindtægt.

Til § 3.

Uden væsentligt at afvige fra Lovfor- slagets Mening har man foretrukket en Af- fattelse, der, idet den overfører en herom- handlende Bestemmelse i Lovforslagets § 15 3dje Stykke, betoner, at Betingelsen for mellemkommunal Skattepligt er, at der i den paagældende Kommune findes Forretnings- Lokale af en eller anden Art. Specifi- kation eller Undtagelse af enkelte Erhverv behøves da ikke. Foruden Tiender og faste Afgifter har man ogsaa medtaget Forpagt- ninger, om end det vil høre til de sjældne Tilfælde, at disse ville komme ind under Paragraffens Regel.

Til § 4.

Med Hensyn til den særegne Regel for Indtægtsansættelse af Jordbrug bemærkes, at dette er den Fremgangsmaade, der nu i Reglen benyttes i de Landkommuner, hvor man har Skattevedtægt. Vigningsmyndig- heden ansætter Ejendommens Værdi i Handel

og Wandel med de paa Ejendommen hvilende faste Byrder, saasom halve kongelige Købe- sum, Kanon, Arvefæstefgifter, Aftægt, Tien- der og Grundskatter.

Til § 5.

Da man har haft overvejende Betænke- lighed ved at ændre det tilvante Skatte- aar, skønt dette som bekendt er forskelligt i og uden for Kjøbenhavn, har man ment at lette Mellemregningen ved at ansætte Andels- skatten til $\frac{1}{2}$ pCt. pr. Kvartal i Stedet for 2 pCt. for hele Aaret.

Det er en Selvfølge, at den Halvdel, der danner Grænsen for Næringskommunens Andelsret, kun refererer sig til den paagæl- dende Skattebyers personlige Kommuneskat.

I Fjor vedtog Folketinget et Forslag om, at et midlertidigt skattepligtigt Op- hold overhovedet ikke skulde kunne foran- ledige Anvendelse af mellemkommunal Be- skatning. Det er imidlertid for Udvalget blevet oplyst, at dette egentlig heller ikke er Lovforslagets Mening. Spørgsmaalet faar jo navnlig Betydning i Forholdet mellem de saakaldte Landliggerkommuner og de til- grænsende Købstæder. Efter den gældende Praksis ophører den paagældende By ikke at betragtes som Opholdskommune for Land- liggeren, da denne i Reglen beholder i det mindste et Værelse i Byen. Han behandles derfor som den, der har dobbelt Opholds- kommune, og hvis Skat derfor fordeles mellem Kommunerne „navnlig“ i Forhold til Opholdets Varighed (Landkommunallovens § 21). Kun hvis den paagældende kunde siges ganske at have opgivet Ophold i Byen, kunde han siges at have Erhverv „uden for sin Opholdskommune“. Men i saa Fald maatte den andelsberettigede Kom- mune være underrettet om et saadant For- hold allerede i Begyndelsen af Kalenderaaret (iffr. § 4), som er det eneste Tids- punkt, da Ansættelse til mellem- kommunal Beskatning kan finde Sted. I saadant sjældent Tilfælde vilde der formentlig heller ikke være noget til